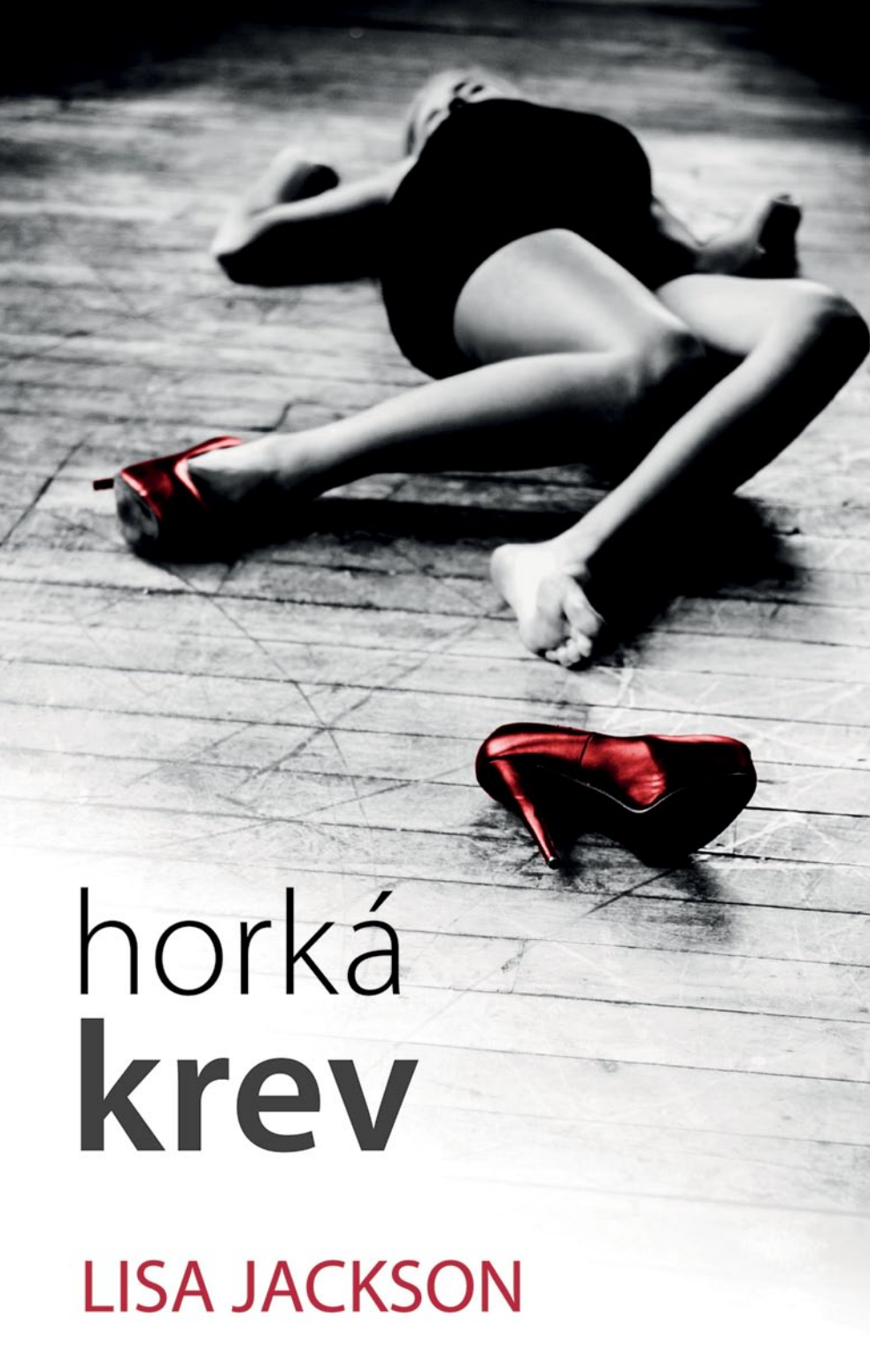

horká krev

LISA JACKSON

horká **krev**

LISA JACKSON

2017

Copyright © 2001 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2011, 2017 by Jakub Volný
Cover design © 2017 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HOT BLOODED,
vydaného nakladatelstvím Kensington New York 2001,
přeložil Jakub Volný
Jazykový redaktor: Lukáš Foldyna
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2017

ISBN 978-80-7498-194-4

Prolog

Červen

New Orleans, Louisiana

„Přál by sis něco extra?“ zeptala se a provokativně si špičkou jazyka olízla horní ret.

Zakroutil hlavou.

„Mohla bych...“

„Prostě se svlékni.“

Na tomhle chlápkově je něco divného. Zatraceně divného, pomyslela si Cherie Bellechampssová a u srdce ji píchl osten strachu. Nejraději by celou tuhle akci odpískala a řekla mu, aby vypadl, potřebovala ale prachy. Nejspíš má jen bujnou fantazii a tenhle kunšoft je úplně normální chlap.

Pomalů si začala rozepínat šaty. Cítila na sobě jeho pohled, takhle na ni ovšem koukal každý klient. Na tom nebylo nic zvláštního.

Přes zvuky nočního města se k ní z rádia u postele prodírala hudba a hřejivý hlas Franka Sinatry, který na ni za nor-

málních okolností působil uklidňujícím dojmem. Dnes ale ne.

Horký červnový vánek dovnitř oknem vhněl zatuchlou vůni Mississippi. Pohrával si se závěsy a ochlazoval Cheriino rozpálené čelo. Její obavy však rozehnat nedokázal.

Kunsoft seděl na trojnohé stoličce a jednou rukou počítal rudé korálky růžence, v nichž se odráželo slabé světlo lampičky. Co je vlastně zač? Nějaký nábožensky ulitlý magor? Kněz, co nedokáže dodržet celibát? Nebo jde jen o dalšího pomateného fetišistu? Po New Orleans chodí tisíce pošuků a každý z nich má svou vlastní úchylku.

„Takhle?“ zeptala se, pohladila se dlouhým nehtem mezi ňadry a odložila poslední zbytky ostychu.

„Pokračuj.“ Ze svého místa jí ukázal na podprsenku a kalhotky.

„A nechtěl bys sám?“ zeptala se hlubokým smyslným hlasem.

„Já se budu dívat.“

Cherie ale pochybovala, že něco uvidí. Její pokoj ve druhém patře starého domu na samém okraji Francouzské čtvrti prosvětovala pouze chabá záře unikající zpod stínítka z černé krajky. Ten zvláštní klient měl navíc nasazené sluneční ray-bany. Neviděla mu do očí, ale to nevadilo. Jinak vypadal opravdu dobře. Měl atletickou postavu, širokou bradu, rovný nos, tenké tajuplné rty, které částečně zakrývalo jednoduchí strniště. Oblečený byl do tmavé košile a černých džínů, tmavohnědé vlasy měl elegantně zastřižené. Kdyby si nezakrýval oči, mohl by se podle ní měřit s hollywoodskými hvězdami.

Zároveň na něm bylo něco děsivého.

Naháněl jí hrůzu už od okamžiku, kdy ji vyzval, ať si dů-

kladně umyje obličej a na svoje krátké platinově blond vlasy si nasadí zrzavou paruku. Cherii to nevadilo, nepídila se po příčinách jednání svých kunštořů.

Rozepnula si podprsenku a nechala ji volně spadnout k zemi.

Zákazník se ani nepohnul. Jen pořád nepřestával mezi prsty mnout korálky růžence.

„Máš nějaké jméno?“ zeptala se.

„Jo.“

„A nechtěl bys mi ho prozradit?“

„Říkej mi Otče.“

„Otče...? Jako tati?“ Znovu se zadívala na pohupující se růženec v jeho ruce. „Nebo jsi kněz?“

„Prostě mi říkej Otče a hotovo.“

„No a co třeba Taťko Šmoulo?“ pokusila se o vtip. Otec se ale ani neusmál.

Pokus o odlehčení atmosféry tedy skončil fiaskem.

No nic. Už abych to měla za sebou, pomyslela si. Odbuď si to, zkasíruj prachy a vypakuj ho za dveře.

Vysoukala se z kalhotek, posadila se na okraj postele a nabídla mu přepychový pohled na svoje nahé tělo.

Fajn, někteří se prostě rádi dívají, jak se holka svléká. Zažila už pár klientů, co se jí ani nedotkli a radši koukali, jak se uspokojuje sama. Tenhle byl ale jiný. Tak chladný a necitelný... A proč má brýle? „Mohli bychom si teď užít trochu legrace,“ navrhla mu Cherie, aby věci trochu uspíšila. Už u ní dřepěl na zadku dost dlouho a pořád se nic nedělo. „Jenom ty a já...“

Otec mlčel. Předklonil se a na noční stolek položil stolarovou bankovku. Pak se natáhl k rádiu, utnul Sinatro-

vu písničku a začal ladit jinou stanici. Chvilí se ozývalo jen praskání a šumění, pak konečně našel kanál, jaký hledal. Z malých reproduktorů přijímače se ozvala talk show jedné psycholožky udílející rady po telefonu. Cherie ji ale neposlouchala. Třeštila oči na stovku ležící na nočním stolku. Byla poškozena. Ben Franklin měl na bankovce zamalované oči, jako by se pokoušel utajit svou identitu, stejně jako její podivný kunšoft schovávající se v polostínu.

Nebo jako by nechtěl nic vidět.

Zvláštní. Absurdní. Děsivé...

Zastavil ji jen o blok dále na Bourbon Street a zeptal se jí, jestli je volná. Cherie si ho pozorně prohlédla, usoudila, že je naprosto v pořádku, a udala mu svou cenu. Souhlasil, a tak ho bez dalších průtahů odvedla do tohoto bytečku, který si ještě se dvěma kamarádkami pro tyto účely pronajímala. Vedla však ještě i druhý život..., za jezerem..., hlavou jí bleskla vzpomínka na její pětiletou dceru a nekonečné soudní tahanice o její opatrovnictví s exmanželem. Nikdo v Covingtonu se nesměl dozvědět, čím se vlastně živí, okamžitě by se mohla rozloučit s opatrovnictvím i s myšlenkou na jakýkoliv kontakt se svým jediným dítětem.

Nyní však musela svůj názor přehodnotit. Klient byl podrážděný. Tvářil se sice klidně, pod kůží na spánku mu však divoce pulsovala žíla, prsty neustále přesunovaly korálky růžence. Pomyslela na pistoli, kterou si schovává v zásuvce nočního stolku. Jestli se situace začne vyvíjet špatným směrem, stačí otevřít šuplík a namířit na toho divného pavouka bouchačku. Vzít si jeho stovku a vykopnout ho ze dveří.

„Nepřidáš se ke mně?“ zašeptala. Položila se na přehoz a svůdně se usmála. Nečekala však, že Otec jakkoliv zareaguje. Najednou jí bylo strašné horko.

„Svlékni mě.“ Vstal a přistoupil k posteli.

Takové přání ji trochu překvapilo, na druhé straně bylo celkem normální. Vracel se tedy do hry. Fajn. Voyeuři se obvykle holek nedotýkají. Cherie nechtěla nic uspěchat a začala mu pomalu rozepínat košili. Po chvilce se jí naskytl pohled na vypracovaná ramena a hrud', na zeď svalů, kterou pokrývaly tmavé chloupky. Když mu vzápětí rozepnula kalhoty, dotkl se křížku, co se jí jako vždy pohupoval těsně nad prsy.

„Co je to...?“

„Ech... To mi dala moje dcera... Loni o Vánocích.“ Proboha, snad ho nechce ukrást, vyděsila se Cherie.

„Potřebovala bys něco většího,“ zašeptal a pak jí přetáhl přes rudou paruku růženec. Asi jde skutečně o kněze, pomyslela si. A to pořádně vyšinutého.

Hranaté korálky růžence byly horké, jak si s nimi pohrával. Ucítila je mezi nadry. Tohle je už moc, řekla si. Nejvyšší čas tuhle šaškárnu ukončit a vypakovat toho magora z bytu. „Jo, to je mnohem lepší.“ Otec se ušklíbl, jako by ho tohle aranžmá konečně uspokojilo. Jako by čekal jen na tohle, aby se správně vzrušil.

No sláva!

„Co mám dělat s tím růžencem?“

„Hlad' mě.“

Měl dokonalé tělo. Svalnaté, opálené... Tvrdé jako skála.

Tedy s výjimkou penisu, který mu bezvládně visel v rozkroku. Copak ho ani trochu nerajcuju? přemýšlela Cherie.

Pohladila ho ukazovákem jemně po hrudi, načež ji k sobě Otec energicky přitiskl. Vášnivě ji políbil svými chladnými bezcitnými rty, pak jí smýkl na postel. Měla pravidlo: Nikdy se s kunštoftem nelíbej. Pro tentokrát to ale nechala plavat. Hlavně aby to už měla za sebou...

„Podívejme se na něj... Chceš si hrát?“ zeptala se svůdně a sáhla po slunečních brýlích. V tu chvíli jí však zápěstí obemkly ocelově pevné prsty.

„Na to ani nemysli!“

„Bojíš se snad, abych tě nepoznala?“ Třeba je slavný... Bože! Pohledný je na to dost. Třeba je celebrita a bojí se, že ho někdo pozná. Anebo je ženatý. Jo, to nejspíš.

„Prostě toho nech,“ zasyčel, aniž by povolil sevření.

„Jasně, jasně, v poho...“ Políbila ho na tvář a dotkla se špičkami prstů železných svalů na jeho paži. Přisunul se blíž. Cherie ho začala jemně hladit po všech zaručených erotogenních zónách. Bezúspěšně. Ať se snažila sebevíc, erekce se nedostavovala.

No tak, dělej, dělej, říkala si. *Nemám na tebe celou noc!* Nevědomky se zaposlouchala do noční show doktorky Sam, která právě hovořila o touze a lásce. I Otec věnoval veškerou pozornost hlasu z rádia.

Třeba se jen nemůže soustředit, napadlo Cherii. Natáhla se po rádiu.

„Nesahej na to,“ zavrčel výhrůžně Otec.

„Ale...“

Prásk!

Hlavou jí projela omračující bolest, jak ji pěstí udeřil přímo do levé tváře.

Vykřikla. Na jazyku ucítila kovovou chuť své vlastní krve. Tak tohle není dobré. To není dobré... „Počkej, ty hajzle...“

Skrz rychle otékající víčka zahlédla, jak opět pozdvihl pěst. „Nesahej ani na rádio, ani na moje brýle!“ zavrčel.

Cherie se pokusila dostat pryč z postele. „Vypadni! Vypadni odsud!“

Otec se k ní natáhl, jako by ji chtěl políbit, Cherie ho ale kousla.

On se ani nepohnul.

„Vypadni, ty šmejde! Vypadni! Nikdo mě nebude bít, rozumíš? Je konec!“

„Ne, ještě není konec,“ zašeptal. „Ale brzy bude.“ Chytil ji za ruku a stáhl ji zpátky na postel, kde ji políbil. Vášnivě... Jako by ho její bolest vzrušovala. Cherie se zpod něj pokoušela vymanit, on ji ale svým atletickým tělem dokonale uvěznil.

Byla v pasti.

Zuřivě do něj bila, škrábala ho, snažila se vyprostit.

„To je ono... Hříšnice! Čubko!“ sípal. „Jen mě zkus přepat.“ Otec povolil sevření a štípl ji do ňadra, přes druhé ji udeřil.

Zavřeštěla. Přitiskl jí rychle rty na ústa a tím ji umlčel. Pokusila se ho kousnout, bušila do něj pěstmi, byl ale příliš silný. Boj ho vzrušoval. Bože, kam až tohle zajde?

Při tom pomýšlení jí ztuhla krev v žilách. Co když nepřestane? Co když ji bude mučit celou noc?

Kousl ji tak silně do pravého prsu, až jí celým tělem projela ostrá bolest.

Cherie se zadívala na rádio, jehož rozsvícený displej prosvítal skrz pomalovanou stodolarovku. Z přístroje se linul klidný a kultivovaný hlas doktorky Sam.

Pomoz mi, pomyslela si Cherie. Natáhla se po zásuvce, kde si schovávala zbraň. Shodila přitom lampičku, divoce kopala kolem sebe. Nohou narazila na jeho tvrdý penis.

Takže jde o znásilnění!

Chce ji znásilnit. Kdyby tak něco řekl, mohla se do svojí role vžít, takhle ji jenom vyděsil. A to pořádně.

Tak si to odbud' a neubližuj mi.

Otec jí zabořil hlavu do polštáře. Cherie vykřikla právě v okamžiku, kdy jí utáhl růženec kolem krku. Hranaté korálky se jí zařízly do masa.

Dobrý Bože... On mě chce zabít! Srdce jí sevřela hrůza. Zadívala se mu do očí zakrytých slunečními brýlemi a ihned to poznala.

Znovu pevně utáhl růženec a vstoupil do ní. Cherie vyvalila oči, nemohla dýchat. Zamávala rukama ve snaze ho udeřit, ale bezvýsledně. Temnota... Pomalu se kolem ní začala rozprostírat temnota. Plíce měla v jednom ohni... Připadalo jí, jako by jí srdce mělo každou chvíli explodovat. *Dobrý Bože, pomoz mi!*

Otec pevně svíral smyčku růvence a zjevně ji nehodlal povolit. Znovu zalapala po dechu. Zoufale rychle jí docházel dech. V hrdle jí cosi zabublalo. Krev. Proboha, na jazyku znovu ucítila svou vlastní krev.

Ještě než jí mozek zcela zahalilo nevědomí, vzpomněla si na svoji dceru... Svou milovanou malou dcerunku...

Otec se potil, funěl, pak ztuhl a chrčivě vydechl. Přes jeho uvolněné oddychování i křik ve vlastním mozku doléhal k Cherii ještě nějaký ženský hlas. Z dálky. Z přílišné dálky...

„Tady je doktorka Sam, která se s vámi pro dnešek loučí. Opatruj se, New Orleans, dobrou noc všem. Ať máte dnes jakékoliv trápení, vždycky přijde zítřek, na to nezapomínejte... Dobrou noc a sladké sny...“

1. kapitola

Červenec

Cambrai, Louisiana

Místo, jako je domov, neexistuje. Místo, jako je domov, neexistuje.

Teď třikrát klapni podpatkem svých červených střevíců a...

„Bude to sedmatřicet dolarů,“ zamumlal taxikář, a vytrhl tak Samantu ze zamyšlení. Zatímco se auto pomalu blížilo ke vchodovým dveřím, začala po kapsách hledat svoji peněženku.

„Nepomohl byste mi i se zavazadly?“ poprosila řidiče.

Taxikář se pootočil, aby na ni z předního sedadla lépe viděl, a zvědavě se na ni zadíval. Měl tmavé oči plné podezřívavosti. Jako by od ní snad očekával nějaký podraz. Nakonec pokrčil svými mohutnými rameny. „Jestli chcete...“

„To byste byl moc hodný.“ Pomocí berle se vysoukala z auta do dusné louisianské noci. Duby obklopující její rozlehlý starý dům se nořily v jemné mlze, která přicházela

od nepříteliš vzdáleného Pontchartrainského jezera. Bože, jak ráda je zase doma!

Některé dovolené považuje člověk za krásný sen, jiné zase za noční můru. Ta, z níž se právě vrátila, byla ještě horší než noční můra. Byla to hotová katastrofa.

Alespoň už bylo jasné, že ženou pana Davida Rosse se nikdy nestane. Byla by to strašlivá chyba. A ne první...

Lehoučký vítr pročísl chumáče tilandsie visící z letitých mohutných větví. Dlaždice před domem, vlhké od nedávného deště, se leskly ve slabém světle lampy nade dveřmi. Plevel bezostyšně prorůstající mezi kameny dlažby ji šimral na poraněné noze, kterou kvůli sádře nechránila bota. Na zádech se jí perлил pot. Červenec sotva začal, a horko se už nedalo vydržet. Zatnula zuby a vybelhala se po schodech na širokou verandu přede dveřmi, která lemovala celý obvod domu. Větrná zvonkohra cinkala svou obvyklou melodií. Opřela si berlu o zábradlí a sáhla do rohu parapetu zcela pokrytého pavučinami pro klíč. Chvatně odemkla. Zatímco taxikář mlčky vytahoval zavazadla z kufru auta, Samanta rozsvítila. Hala starého domu se náhle rozzářila jasným světlem a odhalila dvě stě let staré ručně tesané dřevěné stěny. Samanta se zhluboka nadechla stojatého horkého vzduchu.

Když řidič složil zavazadla doprostřed haly, sáhla si opět pro berlu.

„Díky,“ řekla a podala mu pětáctýřicet dolarů. Dostalo se jí spokojeného zamručení a uznalého pokývání hlavou.

„Vítejte doma.“ Pod kšiltem jeho baseballové čepice se zaleskly tmavé oči. „Mějte se...“

„Pokusím se.“ Zavřela za ním dveře, strčila si klíč do kapsy a zavolala přes rameno: „Haló, jsem doma!“

Ticho.

Ozývalo se jen tiché tikání hodin na krbové římse a hučení ledničky z kuchyně. Zmáčkla vypínač větráku na stropě, pak zapnula klimatizaci.

„Ale, no ták,“ zavolala znovu do tmavých místností zbytku domu. „Zlobíš se, že jsem tě nechala doma samotného a odjela si na dovolenou? Uvědomuješ si, že se teď chováš jako typický chlap?“

Samanta našla v komoře svazek náhradních klíčů a čekala, zda neuslyší charakteristické zacinkání identifikačních známek nebo tiché našlapování pacek po podlaze. Po chvíli se konečně ozvalo zamňoukání, načež se kocour Charon milostivě uráčil vystoupit ze stínů. Měl rozšířené zornice a zdálo se, jako by měl oči stejně černé jako kožich. „Ahá, pán si chce hrát na nepřístupného,“ poznamenala Samanta, když kocour s předstíraným nezájmem pomalu prošel až na druhou stranu haly. „No jo, teď jsi mi to opravdu nandal.“ Zasmála se. V tu chvíli k ní kocour přiskočil a několikrát se jí rychle otřel kolem nohou, pak tázvavě zaškrábal na sádku, která jí zdobila levý kotník.

„Líbí se ti? To je suvenýr z toho fiaska v Mexiku,“ vysvětlila, zvedla jeho poddajné tělo ze země, přitiskla si ho k hrudi a podržela ho na bradě. Charon, kterého pojmenovala podle postavy převozníka v Dantově *Pekle*, začal spokojeně příst a na svoji uraženou pýchu rychle zapomněl. „Tak co se tu dělo, když jsem tu nebyla? Pověz. Starala se o tebe Melanie hezky? Ne?“ Usmála se a odnesla kocoura do pokoje. Pak zavřela okno a čekala, až se interiér domu ochladí.

Postavila Charona na knihovnu. Prosmýkl se mezi jejími knihami o psychologii, zamířil k paperbackům a skočil na

stůl, kde na ni čekala úhledně složená hromádka pošty. Asistentka Melanie, která dohlížela na dům a na Charona během Samantiny nepřítomnosti a která za ni po tu dobu i převzala pořad v rádiu, odvedla opravdu kus práce.

Samanta odsunula od stolu křeslo a sedla si do něj. Rozhlédla se po místnosti. Připadala jí jiná, nevěděla však proč. Možná proto, že byla dlouho pryč, skoro čtrnáct dní. A cestování bylo opravdu úmorné. I když netrvalo dlouho, několik posledních dní se pořádně nevyspala. Celý ten zatracený výlet ji navíc stál spoustu opravdu náročných emocí.

Všechno se vlastně začalo vyvíjet špatně už od chvíle, kdy před dvěma týdny v Mexiku přistála. Ihned se pohádala s Davidem, který ji jako obvykle začal přemlouvat, aby opustila práci a vrátila se zpátky do Houstonu. Pak přišel ten incident na lodi, kdy skončila ve vlnách Pacifiku i se svou kabelkou. Vyvrtila si bolestivě kotník a přišla o veškeré doklady. Hотовou kalvárií pak bylo obíhání úřadů a shánění povolení k vycestování zpět do USA. A to všechno s těžkou a nevhlednou sádrrou na noze.

„To se prostě stává,“ řekl David a pokrčil rameny, když konečně usedli na palubě letadla. Usmál se na ni a pozdvihl obočí, jako by chtěl říct: *Podívej, teď s tím stejně nic neuděláme. Jsme v cizí zemi.* Ano, měl samozřejmě pravdu, rozhodně tím však nerozptýlil ani její špatnou náladu, ani podezření, že byl kapitán rybářské lodi, z níž spadla, ožralý jak Dán, ani hrůzu z toho, že její kabelku vylovili místní rybáři a s jejími doklady se teď vesele kšeftuje na mexickém černém trhu. Podle slov kapitána se loď zakymácela, protože se prudce vyhybal útesu. Proboha! Takové kecy! Opravdu by kapitán, který v těch vodách pluje denně, udělal tak banální chybu? Saman-

ta mu nevěřila ani ň a očekávala nějaký druh odškodnění. Nebo alespoň omluvu! Místo toho skončila v ubohé vesnické nemocnici, kde se o ni staral staříčkový doktor, který se do Mexika přestěhoval z USA, a podle zjevu měl odejít do důchodu tak před padesáti lety. Samanta navíc nechtěla ani pomyslet, proč vlastně Státy opustil.

„No jo, to se stává, doktorko Sam,“ povzdechla si právě ve chvíli, kdy se Charon uvelebil na svém oblíbeném místěčku na okenní římse. Zadíval se oknem do temnoty před domem, jako by v ní něco viděl. Možná jen pohledem sledoval veverka, kterých v jejím sousedství žilo poženhaně. Samanta se k oknu naklonila také, nepozorovala ale vůbec nic.

Přistoupila k telefonu a zmáčkla tlačítko pro přehrávání vzkazů. Mezitím si vzala nožík na dopisy a rozřízla první obálku. Složenka. Bezpochyby jedna z mnoha. Záznamník několikrát zapípal a pak začal přehrávat.

První hovor byl patrně omyl.

Výborně.

Hodila složenku na stůl.

Druhý vzkaz byl od jejího pojišťovacího agenta. Ptal se, jestli nepotřebuje vyměnit přední sklo.

Hm, ještě lepší. Vzpomněla si na svého červeného mustanga kabriolet. Nemohla se dočkat, až v něm zase vyrazí na silnici. Nové čelní sklo rozhodně nepotřebuje. „Ne, díky,“ zamumlala si pro sebe a pokračovala v otevírání dopisů. Vesměs šlo o nabídky kreditních karet, žádosti o příspěvek nebo o další složenky.

Pak přišel další hovor.

„Ahoj, Sam, tady táta.“ Usmála se. „Zapomněl jsem, že nejsi doma... Ozvi se, až se vrátíš, OK?“

„Jasan,“ zašeptala Sam a zadívala se na poslední účtenku Visa. Byla ráda, že ihned zavolala Melanii, která se o zrušení kreditek okamžitě postarala.

Pak následovaly další dva omyly, po nichž z reproduktoru zaduněl hlas její šéfové. „Ahoj, Sam, vím, že ještě nejsi ve Státech,“ řekla Eleanor. „Ozvi se mi ale okamžitě, *okamžitě*, jak dorazíš domů. Jo a ani na mě nezkoušej výmluvy, že nemůžeš do práce, protože sis zlomila nohu! Dostala jsem tvoji zprávu z nemocnice. Dokud nebudeš ležet na kapačkách na operačním sále, tak tě očekávám v rádiu. Kapišto? Melanie se snažila a odvedla docela dobrou práci, sledovanost tvého pořadu ale za těch čtrnáct dní dramaticky klesla, tvoje posluchače pomalu, ale jistě začíná přebírat Trish LaBellová z WNAB. A to není dobré, Sam, to *není* dobré. Lidé chtějí tebe a nespokojí se s náhražkou, i kdyby byla sebelepší. Takže za mnou nechod' s žádnou omluvenkou od nějakého mexikánského felčara, OK? E-e. Hezky dorazíš, i kdybych tě sem měla dokopat násilím. Ozvi se mi, jasně? Ihned!“

„Slyšels to, Charone? Přece mě mají rádi,“ řekla nepřítomně kocourovi a pak ucítla, jak se jí na zátylku zježily vlasy. Její pozornost přitáhl jakýsi zvuk, sotva patrný pohyb v nočním vzduchu.

Kocour ležel bez hnutí na parapetu, jen pomalu kroutil ocasem. „Vidíš něco?“ zeptala se ve snaze odlehčit tísnivý pocit. Odhodila na stůl zbytek pošty, přesunula se k oknu a zabodla pohled do temnoty za sklem.

Viděla ale jen prastaré duby ověšené chomáči tilandsií, které mlčky držely stráž kolem jejího dvě stě let starého domu u jezera.

Vrrrrrz.

Sam se málem zastavilo srdce.

Mohl ten zvuk způsobit závan větru ve větvích, stará konstrukce domu nebo krok na dřevěné verandě? Vyschlo jí v krku.

Neblbni, Sam, slyšíš trávu růst! Venku se nic špatného neděje, jsi přece doma. Žila tu ale teprve tři měsíce. Sousedka přes ulici byla tak hodná, že ji okamžitě obeznámila s historií domu. Paní Killingsworthová tvrdila, že jediný důvod, proč se majiteli nedařilo dlouho vilu prodat a její cena nakonec klesla na úplné minimum, spočíval v tom, že její dřívější majitelku v něm zavraždil její přítel.

„Fajn, ale jak to souvisí s tebou?“ položila si nahlas otázku a otřela si dlaněmi paže, jako by ji ofoukl studený vítr. Nevěřila na duchy, na kletby, zkrátka na nic nadpřirozeného.

Znovu se spustil záznamník. „Ahoj, Sam,“ ozval se hlas Melanie a Samanta vydechla úlevou. „Doufám, že jsi prožila fajn dovolenou. Obvolala jsem společnosti, u kterých jsi měla vedenou kreditku, přesně jak jsi řekla. Poštu jsem ti nechala na stole, to už jsi ale asi zjistila. Charon byl bez tebe dost protivný, dokonce se vymočil na píáno, je to uklizené, neboj. A ty kuličky chlupů... Ech... Nicméně, koupila jsem ti lahev mléka a pár plechovek takového toho sladkého francouzského kafe, co máš ráda. Všechno to najdeš v lednici. Slyšela jsem, co se ti stalo s nohou, moc mě to mrzí. Je to prostě smůla... No nic, uvidíme se na stanici. Kdybys něco potřebovala, stačí brknout.“

Sam odpajdala zpátky ke svému křeslu. Měla jen bujnou fantazii, v pracovně se nic nezměnilo. Zadívala se na Davidovu fotku na stole. Měl vysokou atletickou postavu, šedé oči, hranatou bradu. Vypadal zatraceně dobře. Pracoval jako

viceprezident, jednatel a ředitel prodeje řetězce Regal Hotels, což s oblibou často zdůrazňoval. Rozhodně měl budoucnost a vytríbený smysl pro jízlivý humor. Výborná partie, řekla by jí máma, kdyby ještě žila.

Ach, mami, ani nevíš, jak mi chybíš. Sam přesunula pohled z portrétu Davida na vybledlou fotografii své rodiny. Stála na ní v absolventském úboru, spokojeně se usmívající rodiče ji obklopovali z obou stran, zpoza otcova ramene vykukoval její bratr Peter. Mračil se, tvář odvracel od objektivu fotoaparátu, dokonce se ani neobtěžoval sundat si sluneční brýle. Jako by tam ani nechtěl být. Jako by ho Samantina radost ani trochu nezajímala. Beth, Samantina matka, věřila ve svátost manželskou a přála si, aby se její dcera jednoho dne provdala za úspěšného a ambiciózního muže. Jako je například David Ross.

Jenže David Ross má i svoje stinné stránky.

Stejně jako Jeremy Leeds, její bývalý.

Otevřela další obálku a položila si otázku, proč má takové štěstí na totální hajzly.

„Ahoj, Sam,“ ozval se znovu hlas jejího táty. „Už si o tebe dělám starosti. Neslyšel jsem o tobě od té doby, co jsi volala z Mexika, že se nemůžeš dostat do Států. Věřím, že se ti to nakonec povedlo. Teda doufám. A co ta noha? Zlepšilo se to trochu? Zavolej.“

„Ano, zavolám, slibuju.“

Následovalo několik hovorů, které jí přály brzké uzdravení. Poslouchala a u toho otvírala obálky. Celia, kamarádka, co učila na základce v Napa Valley, Linda, spolubydlící, co se provdala za poldu a teď žije v Oregonu, Arla, přítelkyně, s níž udržovala kontakt ještě od střední. Všem se nějak donesla